

Overensstemmelse med Anordningen af 1841, medens Kongerigets Finantser paa Grund af Tilskudet fra Monarkiets Finantser fik en mindre Byrde end den, de vilde faae efter den tidnævnte Fordeling. Jeg troer virkelig, at det er en billigere Fordeling end den, som det foreliggende Lovforslag indeholder.

Jeg skal ikke trætte det ærede Thing med vidtløftig at søge at godtgjøre dette; jeg skal blot med Hensyn til nogle Ytringer af den ærede 2den Landsthingsmand for 5te Kreds (E. Jørgensen) under Sagens foregaaende Behandling gjøre en kort Bemærkning. Saavidt jeg opfattede hans Bemærkninger, var det ikke Erkjendelsen af, at det var en vigtig Forandring, som jeg ønskede foretagen, der bragte ham til ikke at ville gaae ind paa mit Forslag — tværtimod, han var i Realiteten enig med mig — men hans Frygt for at gaae ind derpaa var væsentlig grundet derpaa, at han da tvivlede om, at Sagen i den nærværende Rigsdagssamling vilde kunne bringes tilende, og at det hele Foretagende derfor maatte risikere at blive udsat en lang Tid. Jeg antager nu, at efterfom jeg har opfattet Stillingen for Dieblisset, er der al Udsigt til, at der vil blive fuldstændig Tid til at føre det foreliggende Forslag igjennem alle de Stadier, som Forretningsregulativet bestemmer, og det vil da være aldeles klart, at hvis der vedtages en Ændring heri, og denne ikke skulde finde Tilslutning i det andet Thing, hvad jeg dog paa ingen Maade anseer for givet, da Forhandlingerne der have vist, at der var meget forskellige Meninger om denne Sag, saa er al den Fare, der kunde løses, dog kun den, at Landsthinget til Slutning, naar det finder, at den nu foreslaaede Fordeling dog er tilstedelig, kan ved den paafølgende Forhandling tiltræde denne, og først da vil det med fuld Ret kunne gøres gjældende, at det er uundgaaelig nødvendigt at gaae ind derpaa, hvis man overhovedet ønsker Sagen fremmet.

E. Jørgensen: Som jeg allerede til-
 lod mig ved Sagens 1ste Behandling at be-
 mærke, anseer jeg en saadan Fordeling af Om-
 kostningerne ved Broanlægget som den, der nu
 er opstillet i den ærede Forslagsstillers subji-

biaire Forslag, for mere stemmende med Bil-
 lighed, end Lovforslagets. Naar jeg alligevel
 ikke har villet tilraade en Ændring i denne
 Retning, eller overhovedet kunnet gaae ind paa
 Forandringer i Lovforslaget, saa har jeg ogsaa
 allerede antydet Grunden dertil, min Frygt for,
 at Lovforslaget ikke vil kunne blive til Lov,
 isald Landsthinget vedtager Forandring deri.
 Jeg antager nemlig, at vi staae saa nær ved
 Sessionens Slutning, at det vil være ugjærligt
 at faae Lovforslaget underkastet en yderligere
 Behandling i det andet Thing og maaskee der-
 efter atter en Behandling i Landsthinget, for
 ikke at tale om de Muligheder, der yderligere
 forudsættes i begge Thingenes Forretnings-
 ordener. Jeg kan ikke i den Grad misbillige
 Lovforslagets Fordeling af Omkostningerne, at
 jeg turde forsvare, ved et Forsøg paa (at op-
 naae en Forandring med Hensyn dertil, at
 udsætte hele dette paatænkte vigtige Foreta-
 gende for den Skæbne at blive til Intet. Nu
 siger den ærede Landsthingsmand, at han an-
 tager, at der vil være Tid nok for Rigsdagen
 til at underkaste Sagen den fornødne yderligere
 Behandling; men tør jeg stole derpaa? For
 Dieblisset har jeg ingen Sikkerhed derfor, og
 saalænge jeg ikke har den, kan jeg ikke gaae
 ind paa nogen Forandring i Lovforslaget.
 Skulde jeg opnaae en saadan Sikkerhed endnu
 i betimelig Tid, og den ærede Landsthings-
 mand, hvis hans Ændringsforslag ikke skulde
 blive vedtagne nu, ønsker at gjentage dem til
 3die Behandling, skal jeg være villig til at
 gaae med ham som Stiller af det subsidiære
 Forslag, forsaavidt vi forøvrigt kunne finde den,
 for at føre Forslaget frem fornødne Tilslut-
 ning af 3 andre Medlemmer af Thinget. Hvad
 det principale Forslag angaaer, da kan jeg
 under ingen Omstændigheder slutte mig dertil,
 fordi jeg anseer det, som deri er forlangt, for
 uopnaaeligt.

Indenrigsministeren: De Medlem-
 mer, der have fulgt denne Sags Gang, ville
 have seet, at hvad der først og fremmest har
 været mig magtpaaliggende, det var at forstaa
 de paagjældende tvende Der et Gode, som de
 med fuld Frie længe ivrig have eftertragtet,
 og for hvis Opnaaelse de have erklæret sig vil-